

hedscommissionen disscntierer i dette Punkt, som til de afvigende Meninger, de forskjellige Dyrclæger vistnok ganske sikkert maa ventes ogsaa at have i denne Henseende. — Foraauidt jeg ikke allerede har omtalt, hvad jeg vil kalde Lovens mere organisatoriske Bestemmelser, skal jeg endnu kun tillade mig at tilføje nogle ganske korte Bemærkninger med Hensyn til Lovforslagets § 4. Der tales deri om Oprettelsen af et kemisk Laboratorium i Kjøbenhavn, hvor den sidste og ganske vist den paalideligste Undersøgelse kan finde Sted af de Ting, der er Tale om. Jeg ser ikke, at det tydelig er sagt i Lovforslaget, maatte er det Meningen — der var nogle Ytringer af den meget ærede Justitsminister under Sagens tidligere Behandling heri i Thinget, som syntes at tyde derpaa — at det ikke alene er Autoriteterne, der kunne indsende Prøver til Undersøgelse af dette kemiske Laboratorium, men at Afdgangen dertil ogsaa staaar aaben for Private. Jeg siger, jeg veed ikke bestemt, om det er Meningen, men under alle Omstændigheder tror jeg, at det vilde være heldigt, om en Afgang dertil blev aabnet, og at dette ogsaa tydelig blev udtrykt i selve Loven. Det stiller sig nemlig for mig saaledes, at det ikke sjældent for den Handlende kan være vanskeligt at afgjøre og komme til Sikkerhed om, hvorvidt et Fabrikat, der tilbydes ham og som han forhandler, er af en saadan Bestaffenhed, at det falder ind under Lovens Forbud eller ikke. I saa Fald forekommer det mig, at det ofte kan være ønskeligt for den Handlende at kunne erholde en officiel og for ham altsaa i alle Maader betryggende Besvarelse af et saadant Spørgsmaal. Den Wei, som han i saa Henseende har at gaa, forekommer mig af sig selv at være vist derved, at han laaber vedkommende Varer undersøge af det kemiske Laboratorium og retter sig efter dets Bestemmelse. Jeg tror derfor, at det vil gavne, jeg gjentager det, at det i Lovforslaget altsaa ogsaa i selve Loven tydelig blev udtalt, at Afdgangen til at faae Varer undersøgte ved det kemiske Laboratorium ogsaa staaar aaben for enhver Privat, som begjærer det, naturligvis imod Betaling, og imod at han i Henseende til Undersøgelssens Foretagelse, og hvad der nærmest derved er at iagttage, nemlig den Maade, paa hvilken Proven udtages osv., retter sig efter de Forskrifter, som gives ham af Bestyrelsen for det kemiske Laboratorium. — Jeg vender mig derefter til de Straffebestemmelser, som Loven indeholder, og jeg nævner først, at jeg til disse ikke — i det Mindste i den Forstand, hvori jeg vil tale om dem — henregner Straf for de Politiforsøelser, som ere omhandlede i Loven. Der blev ved Sagens tidligere Behandling her i Salen af et æret Medlem reist en Række af Indvendinger mod Lovforslagets Bestemmelser i den her omhandlede Henseende. Uden at jeg netop i dette Øieblik kan paatage mig at underskrive enhver Ytring, som fremkom fra den ærede Taler,

som jeg sigtede til — det var det ærede Medlem for Viborg (Klein) — har jeg dog ved at gjen-nemlæse hans Foredrag — ligesom ogsaa i sin Tid ved at høre det — faaet det Indtryk, at de Indvendinger, han rettede mod Lovforslaget i den Henseende, ere i det Hele velbegrundede. Jeg skal derfor, idet jeg henholder mig til, hvad det ærede Medlem, som jeg nævnte, dengang yttrede og som findes i Tidenden Sp. 1553, ikke komme detailleret ind paa de Anker, som i saa Henseende kunne reises imod Lovforslaget, men dog skal jeg tillade mig i sin Almindelighed at sige, at det forekommer mig at være et stort Spørgsmaal, om man ikke i det Hele skal være meget forsigtig med, naar Lovgivningsmagten kommer til at beskæftige sig med Materier paa det ene eller andet Omraade, som staaar i Forbindelse med Straffeloven, da at gribe til det Middel, i det Mindste uden Nødvendighed, at fastsætte højere og større Straf, end Straffeloven allerede i Forveien foreskriver. Det forekommer mig, at, dersom man ikke anvender en særlig Forsigtighed i saa Henseende, udsætter man sig for at bryde den Harmoni, som ligger i Straffeloven som en Helhed, og i den indbyrdes Forbindelse, som dennes enkelte Bestemmelser ganske vist staa i med hinanden. En lignende Betræbelse for for at forhøje Straffen forekom i den sidste Samling ogsaa i Lovforslaget angaaende Benyttelse af Varemærker, og Flertallet af Udvalgets Medlemmer henlede i Betænkningen Opmærksomheden derpaa. Denne Udtalelse er ikke i Betænkningen fremsat paa en saadan Maade, at det kan ses, at den ogsaa deles af Mindretallet. Jeg tør heller ikke sige, at den i sin Helhed deltes af Mindretallet dengang; men paa den anden Side tror jeg ikke det kan misforstaaes, at det ærede Medlem, som jeg før nævnte, det ærede Medlem for Viborg, i sit Foredrag angaaende dette Lovforslag, som nu idag atter foreligger, „Forslag til Lov om Tilfyn med Salg af Levnetsmidler,“ fremkom med Ytringer, der dog ganske gaa i samme Retning. Jeg skalbe altsaa tro, at det ærede Medlem dog saa nogenlunde er enig i den Betragtning. — Det er, det tror jeg at kunne sige, i det Hele taget vistnok et stort Spørgsmaal, om man opnaar saa Meget ved Forhøielse af Straffen. Det at blive tiltalt og at blive undergivet Straf er allerede et stort Onde, som alt som saadant maa virke meget afstrækkende paa de Handlende ikke alene for selve det Onde, som de personlig blive underkastede ifølge Straffens Natur, men ogsaa for den Skade, som deres Renomme som Handlende og deres hele Virksomhed derigennem vil lide. I de Motiver, som ledsagede Lovforslaget, da det blev fremsat i Landsthinget i forrige Samling, betones ogsaa først, at et jevnligt Tilfyn er et af de Hovedmidler, ved hvilke man maa modvirke Forsalfning af Levnetsmidler og jeg skalbe tro, at Hovedvægten burde og ogsaa kan lægges